

881 14. Febr. 1893: 1. Døh. af Lovf. om Forandr. i L. om Foranst. til Husdyravl. Fremme.

882

Nytte til Husdyravlens og Husdyrbrugets Fremme. Hvad der blev sat ind i Loven af 1ste April 1887 var noget nyt, der den Gang var ukendt, men det har vist sig, at Befolkningen her i Landet har kunnet udføre det paa rette Maade. Det har gjort Nytte og vil endnu gøre megen Nytte. Jeg er tilbøjelig til at udtale mig i lignende Retning som den ærede sidste Taler med Hensyn til Dyrskuerne, men skal heller ikke komme ind derpaa; kun skal jeg i al Almindelighed sige, at jeg har altid betragtet det som beklageligt, at man i et Land, hvor Oplysningen er skredet frem saaledes som hos os, skal være nødt til at give Tilskud til noget, der angaar Folks eget Vel, men vi komme vel en Gang til at indse, at det ikke er nødvendigt. Smidlertid tør jeg dristig paastaa, at Præmiering ved Dyrskuer hidtil har gjort sin store Nytte, men navnlig Oprettelsen af Avlsforeninger har gjort og vil gøre endnu mere Nytte. Det er min Mening derom. Dette Lovforslag er jo nærmest et Supplement; det giver en Affattelse der skal tydeliggøre § 1 i Loven af 1887. Den Gang stod man, som den ærede foregaaende Taler udtalte, over for noget nyt og fremmed og vidste ikke, hvorledes det vilde forme og udvikle sig. Dette har imidlertid nu vist sig, og jeg tror, at ved den Affattelse, Ministeren har foreslaaet at give Paragraffen, vil Posten saa at sige saa sin rette Adresse. Men hvad disse forskellige Poster angaar, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa at bedømme, tror jeg som sagt, at det vilde have været endnu heldigere, hvis der i § 1 havde staaet 200,000 Kr. i Stedet for 120,000 Kr. Af de tre første Poster, Understøttelse af Hingstholdsforeninger, og Treholdsforeninger og Tilskud til Vønning af Foreningskonsulenter i Husdyrbrug, er det navnlig den tredje, der har gjort og fremdeles vil gøre megen Nytte ude i Landet. Det vil være af en uoverbeleglig Nytte at have en sagtydig Mand at raadføre sig med. Derfor siger jeg, at det skulde ikke have været mig imod, om Summen var gaaet højere; men i alt Fald betragter jeg Forslaget som et Fremstridt. Jeg kan derfor ligesom den foregaaende ærede Taler anbefale dette lille Lovforslag til hurtig Fremme og vil give det min bedste Anbefaling.

C. Danneffjold-Samsøe: Jeg skal ogsaa udtale min Glæde over, at den ærede Indenrigsminister har rørt ved denne Lov af 1887 og er fremkommen med Forslag til dens Forandring. En saadan tiltrænges ganske naturligt, da Loven er meget uklar og uheldig. Jeg tror navnlig, at enhver, der har haft med den at gøre, vil erkende, at som dens § 9 hidtil har lydt, har den været overordentlig vanskelig at arbejde med, idet den egentlig giver fri Hænder i alle mulige Retninger. Paa den anden Side forekommer det mig, at den har virket gavnligt, for saa vidt det var noget ganske nyt, man slog ind paa, og det har vist sig, at ved Hjælp af den nævnte Paragraf har Virksomheden kunnet udfolde sig ret frit, under Ministerens Tilsyn og med hans Tilladelse, i den Retning, som Befolkningen navnlig ønskede, og som Landbruget særlig havde Gavn af. Naar Ministeren nu har ment, at en Revision er nødvendig, saa er det ganske naturligt, at han har taget de Punkter frem, hvor han mener, at Revisionen vil gøre mest Gavn, saa at Virksomheden og Statsunderstøttelsen særlig kunne koncentreres til enkelte Omraader. Den ærede Minister har nu valgt § 9 og mener altsaa, at Understøttelser til Avlsforeninger er det Felt, som man navnlig bør virke paa. Begge de ærede foregaaende Talere have givet Ministeren fuldstændigt Medhold. Den første ærede Taler fremkom derhos med en Bemærkning om, at han stedse havde været imod, eller i alt Fald ikke havde været videre Sympati for Præmieringsystemet, og i denne Anledning vil jeg gerne udtale, at jeg har en fuldstændig anden Opfattelse, og at jeg meget nødigt vil, at denne hans Bemærkning skal staa umodsagt i Landstinget. At Præmieringsystemet har faaet stor Betydning — jeg tør sige — over hele Verden og har virket til Gavn overalt, hvor det er indført, tror jeg næppe kan modsiges. At det navnlig ogsaa har virket til overordentlig Gavn her i Danmark, tror jeg, at i alt Fald alle de Mænd ville erkende, der have ofret Tid og Kræfter paa det store Arbejde, der er udført i Dommerudvalgene. Det er endog gaaet saa vidt, at de Herrer, der have haft dermed at gøre — det vil den ærede Minister vistnok erkende — stedse have bedt om mere og mere, fordi de have for lidt, og fordi Præmieringen virkede saa overordentlig gavnligt. Jeg kan ogsaa henpege paa den Omstændig-